

За все у відповіді

Олексій Миколайович Клименко віддав роботі на залізниці майже 40 років. У його трудовій книжці понад 100 подяк за добросовісну працю. Є, зокрема, й від Верховної Ради СРСР.

. Після закінчення в 1948 році Гомельського технікуму за лізничного транспорту призначили його черговим по станції Медведево Капінінської залізниці. Згодом маневровим диспетчером. У 1950-му Міністерство шляхів сполучень командирує на роботу в Сарненський відділок Ковельської залізниці. Посада - поїзний диспетчер. Чи думав тоді молодий фахівець що доля розпорядиться так, що в Сарнах доведеться працювати двічі, що з цим містом буде пов'язане все життя.

Стрімко плинув час, відбувалося багато хороших змін у перші повоєнні роки. У цей відбудовчий період дуже багато залежало від роботи залізниці. Це добре розуміли ті, хто на ній працював. Якнайкраще виконував свої обов'язки й Олексій Клименко. У нього для цього були міцні, здобуті в технікумі теоретичні знання, ну а практика - це зже у великій мірі залежить від старань людини. Почуття обов'язку, відповідальності - це ті риси, які, напевно, подарували Олексію батьки.

Пропрацював у Сарнах О. Клименко недовго. Ковельську залізницю об'єднали зі Львівською, а Сарненський відділок - з Рівненським. За волею долі й вимогою начальства працював на станціях Лавочне, Ходорів, Стрий, Ужгород. А в 1958-му його знову направили на роботу в Сарни. Майже 30 років віддав він цій станції. Спочатку призначили його заступником начальника. Згодом обіймав посаду головного інженера, начальника. У той час через станцію Сарни щодня йшли не десятки, сотні поїздів: пасажирських, вантажних. Колектив під керівництвом Олексія Миколайовича, який на той час закінчив Московський інститут інженерів залізничного транспорту, мав відчутні результати, був у числі кращих не тільки по відділку, а й на Львівській залізниці.

Саме організаторські здібності, високий професіоналізм і посприяли тому, що в 1975 році О.М. Клименка направили на роботу в Західну Африку, у Гвінею. Донедавна французька колонія дуже багата на боксити. Зарубіжні компанії мали тут два комплекси з видобутку цих корисних копалин. Керівництво Гвінеї вирішило побудувати свій. За допомогою звернулися до СРСР. У комплекс входили: копальня, фабрика, залізниця, порт. Коли проклали залізницю довжиною в 100 км, потрібні були спеціалісти, які б змогли її експлуатувати. Готувати їх і їздив Олексій Миколайович. Довелося пробути у Гвінеї рік. Але цей, порівняно короткий відрізок часу залишив у пам'яті помітний слід. Адже Африка - не Європа. Тут живуть люди, які мають свої звичаї, погляди на життя. Вони були дуже вдячні за допомогу, якнайкраще ставились до спеціалістів з СРСР. Тут у О.М. Клименка залишилось немало людей, до яких повертається в спогадах, які захоплювалися його вмінням, безкорисливістю, добротою. Це, зокрема, й Франсуа Тально. Про нього Олексію Миколайовичу нагадує його подарунок - статуетка.

Далеке закордонне відрядження вимагало напруженості сил, розуму, адже потрібно було навчити людей брати від залізниці усе, що вона могла дати, залишити після себе добру згадку. Та труднощі О.М. Клименка не лякали. Долати їх життя навчило його ще на фронті. Хоч сам він вважає, що військова доля була для нього мстивою. Чи не так це? Мабудь, ні!

Фронтіві дороги для Олексія розпочалися в 1943-му, коли виповнилося 18. Він став чер-воноармійцем-піхотинцем 10-ої стрілецької дивізії Першого Білоруського фронту. Наприкінці 1943-го з групою молодих солдатів направили на навчання у 29-й батальйон запасного фронтового автополку. Отримав спеціальність водія. Влився у 18-

ту автотранспортну бригаду Першого Білоруського фронту. Брав участь у визволенні Північної України, Беларусі, Польщі, Німеччини...

Бригада, в якій воював Олексій, була крупним військовим з'єднанням: 3 полки, 3 спецба- тальйони, ремонтна рота, санітарна частина. За участь в операції "Багратіон" їй присвоїли звання "Барановицька" й нагородили орденом Червоного Прапора.

У сімейному архіві Олексій Миколайович зберігає чимало документів, пов'язаних з його фронтовою біографією. Є, наприклад, посвідчення водія. Мою увагу привернуло звернення командира в/ч, гвардії майора Кулачкіна до начальника госпіталю. "Прошу після видужання військовослужбовця в/ч 51560, рядового Клименка, як необхідного спеціаліста, направити для проходження подальшої служби у свою частину". Два роки війни пробув Олексій за "баранкою". Все було: поранення, контузія^ були такі ситуації, що, здавалося, не витримають ні серце, ні нерви... Але він вистояв. Його бригада брала участь у боях за Берлін, нагороджена за це орденом Кутузова II ступеня. І він дуже жалкує, що не довелося

Почалася його дорога додому. Лікувався в хорошому госпіталі. Розташовувався він у сосновому бору, на околиці Донецьк-Сіверського. Тут зустрів і День Перемоги. Давно то було. Але часто перед очима постає саме цей день. Яскраво світило сонце. З палат висипали усі, хто міг. Серед пацієнтів були представники найрізноманітніших національностей. Головний хірург - жінка-грузинка - запропонувала, щоб на мітингу виступали всі бажаючі й говорили своєю рідною мовою. Линула російська, вірменська, чеська, українська, казахська... мови. У госпіталь прийшли місцеві жінки, принесли з собою хто що міг, звичайно, й спиртне. По закінченню мітингу солдати, гості розійшлися по палатах. Було справжнє свято зі сльозима на очах.

За участь у Великій Вітчизняній війні О.М. Клименко має 15 нагород, зокрема й орден Великої Вітчизняної війни I ступеня.

З великою справжньою батьківською любов'ю і разом з тим з такою ж відповідальністю Олексій Миколайович з дружиною Ольгою Миколаївною виховав сина Юрія. За нього теж ніколи не доводилося червоніти. Він закінчив інститут, працював, мав звання майора. Та передчасна смерть принесла в сім'ю Клименків сум і скорботу. Здавалося, все зупинилося. Та все-таки ветеран війни та праці знаходить у собі сили жити. Снагу йому, мабуть, дають ті добрі справи, що залишив людям. Багато сил і енергії заслужений за цінних матеріалів, надійшли ; вони і з Центрального державного історичного архіву СРСР, що в Ленінграді. Це і "Перечень документальних матеріалів по темі: история ст. Сарны Киево-Ковельской линии югозападных железных дорог».

Зараз все більше і більше О.М. Клименко читає літературу, що спонукає осмислити сенс людського життя. Цікавить його і поезія, присвячена Великій Вітчизняній. Захоплює творчість поета-фронтовика Сергія Островного, лірика Ольги Кожухової. І дійсно, хіба не заб'ється серце, коли почуєш так слова:

Нас все меньше и меньше,

А ведь было нас много.

А ведь было нас столько.

Аж ламались дороги.

У нашій розмові Олексій Миколайович торкнувся і роботи Сарненської ветеранської організації. Дуже добре, наголосив він, що голова ради ветеранів Л.Г. Боровая багато уваги приділяє вшануванню пам'яті тих героїв минулої війни, які йдуть із життя, і прочитав вірш Ольги Кожухової:

Ветераны Великой войны!

Вы уходите тихо, как дети.

Вам обиды уже не страшны,

**Вы уже ни за что не в ответе.
Вы уходите... В общем, ушли,
Ничего не сказал на прощанье,
Ваши песни уже не слышны,
И в столах не лежат завещанья...**

Ці рядки ні-ні та й читає Олексій Миколайович. 1 січня 2000-го йому виповниться 75. І всі ці роки він був у відповіді зате, що діялося навколо нього творив добро, нерідко брав на свої плечі непосильну ношу.

Катерина ІВАНЧУК.